

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **I. M.**, bytem, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2014, č. j. JMK 102206/2013, sp. zn. S-JMK 102206/2013/OD/Bo,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru dopravy ze dne 19. 3. 2014, č. j. JMK 102206/2013, sp. zn. S-JMK 102206/2013/OD/Bo, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, Odboru dopravněsprávních činností (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 4. 7. 2013, č. j. ODSČ-11126/13-5, sp. zn. ODSČ-11126/13-MI/PŘ.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 18 odst. 4

zákona o silničním provozu tím, že dne 16. 4. 2013 v 15:57 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn. v Brně po pozemní komunikaci ulice Jihlavské ve směru k centru Brna rychlostí 93 km/h, kdy v daném úseku je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h a zaokrouhlení rychlosti na celé kilometry ve prospěch řidiče mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 90 km/h. Za spáchaný přestupek byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, v souladu s ust. § 11, § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) uložena pokuta ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky MV ČR č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, byla žalobci uložena povinnost uhradit státu náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce namítá, že přestupek byl projednán v jeho nepřítomnosti v rozporu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť se z ústního jednání omluvil ze závažných důvodů. Namítá, že správní orgán mu neumožnil doložit doplnění omluvy z jednání, jelikož v době jednání již byl na předem plánované dovolené a po návratu, když chtěl omluvu správnímu orgánu doplnit, správní orgán omluvu neakceptoval a ve věci vydal rozhodnutí. Žalobce má za to, že první omluvu z jednání nelze hodnotit jako účelovou, jelikož správnímu orgánu prvního stupně zbývalo více než 10 měsíců k projednání přestupku. Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom konstatuje, že důvody omluvy mohou být zaslány správnímu orgánu až po pominutí překážky, která mu bránila v účasti na jednání. Žalobce namítá, že postupem správních orgánů mu bylo znemožněno se řízení o přestupku osobně zúčastnit, a tím mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces.

Žalobce má za to, že byl zkrácen na svých právech tím, že nebyl vyzván k uplatnění práva ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně v oznámení o zahájení řízení a předvolání k jednání konstatoval, že žalobci bude realizace práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí umožněna při ústním jednání, žalobce však namítá, že správní orgán nemohl mít ke dni vydání oznámení o zahájení řízení jistotu ve skutkovém stavu věci, a tedy i ve shromážděných podkladech pro rozhodnutí. Tím, že žalobce z oznámení o zahájení řízení neměl procesní jistotu, že správní orgán již má všechny podklady pro vydání rozhodnutí shromážděné a tím, že mu nebyla samostatně stanovena lhůta pro seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí, se žalobce cítí být zkrácen na svých právech.

Dále žalobce namítá, že skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností v souladu se zásadou „in dubio pro reo“. Má za to, že na základě toho, že nebyli vyslechnuti svědci – zasahující policisté, a že jediným podkladem, ze kterého vyplývá, že žalobce byl řidičem motorového vozidla, je oznámení o přestupku, je zjevné, že skutkový stav věci je zatížen důvodnými pochybnostmi, neboť správní orgány nevyvrátily spáchání přestupkového děje jiným pachatelem.

Žalobce namítá, že žalovaný se v nedostatečné míře vypořádal s odvolacími námitkami. Žalovaný podle názoru žalobce nepostupoval v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož je nutné, aby se v rozhodnutí vypořádal se všemi relevantními vyjádřeními účastníků řízení a návrhy na provedení důkazů, se všemi shromážděnými podklady a aby rozhodnutí zachycovalo výsledky dokazování. Žalobce je toho názoru, že žalovaný se v rozhodnutí vůbec nevypořádal s odvolacími námitkami, a to s důvody porušení nejvyšší povolené rychlosti. Ačkoli žalobce jako důvod porušení rychlosti uvedl závažný

zdravotní stav svého otce a tyto skutečnosti doložil přílohami, žalovaný k této námitce nezaujal žádné přesnější stanovisko, když jen nedbalostně konstatoval, že „*důvody uváděné obviněným (na místě přestupku uvedl, že jel za otcem, který potřeboval nutně k lékaři, do odvolání pak, že jel otci pro léky do Bohunic) nejsou relevantními důvody pro porušování zákona. V daném případě nelze důvody obviněného vyhodnotit jako krajní nouzi.*“ Takové odůvodnění či vyvrácení odvolací námitky považuje žalobce za zcela nedostatečné. Žalovaný se podle názoru žalobce dostatečně nevyjádřil k tvrzeným skutečnostem, dostatečně nevyvrátil, že se za dané situace nejedná o krajní nouzi, a nehodnotil ani žalobcem dodané přílohy.

Žalovaný se podle názoru žalobce nevyjádřil k materiální stránce přestupku, ačkoliv v odvolání nenaplnění tohoto znaku přestupku namítal. Žalovaný se nijak nevypořádal s tvrzením žalobce, že případné překročení rychlosti jej mrzí, ale nic se nestalo, nikoho neomezil, neohrozil ani nezranil, silnice je velice přehledná, zrychlení bylo chvilkové.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě k námitce, že přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce v rozporu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, uvedl, že v době projednávání přestupku neměl správní orgán prvního stupně o omluvě žalobce žádné povědomí, neboť jednání bylo započato v 8:30 hod. a omluva prostřednictvím mailu byla správnímu orgánu doručena v 9:19 hod. Mailová omluva žalobce nebyla podepsaná zaručeným elektronickým podpisem a nebyl nijak dokladován důvod omluvy. Vzhledem k tomu, že žalobce do 4. 7. 2013 podání nedoplnil o požadované náležitosti, správnímu orgánu nic nebránilo ve vydání rozhodnutí. Pokud žalobce v odvolání jako důvod nepřítomnosti u jednání uvedl operativní rozhodnutí členů rodiny o možném odjetí na dovolenou na Slovensko o den dříve, žalovaný má za to, že tento důvod nelze považovat za důležitý důvod neúčasti na jednání. Žalovaný připouští, že dovolená jako taková může být důležitým důvodem, musela by však být např. dlouhodobě plánovaná, zaplacená, kdyby neodjetí znamenalo finanční ztrátu apod. V projednávaném případě však žádná újma žalobci nehrozila a jeho odjetí na dovolenou bylo pouze jeho volným rozhodnutím s rozložením priorit. Žalovaný uvedl, že žalobce se k jednání nedostavil nejen bez důležitého důvodu, ale také bez náležité omluvy. Jelikož podání žalobce obsahující omluvu bylo učiněno mailem bez zaručeného elektronického podpisu a nebylo do 5 dnů potvrzeno, správní orgán na takovou omluvu nahlížel tak, jako by nebyla vůbec učiněna. Omluva konečně ani neobsahovala žádné doklady prokazující jeho tvrzení, když kopie formuláře „dovolenka“ neprokazuje skutečné čerpání dovolené.

Pokud žalobce namítal nemožnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, žalovaný uvedl, že žalobce byl v oznámení o zahájení řízení mimo jiné poučen o možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, a to u ústního jednání. Tímto postupem správní orgán plně dostal povinnosti plynoucí z ust. § 36 odst. 3 správního řádu, tedy povinnosti umožnit obviněnému vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí před jeho vydáním. Žalovaný uvedl, že veškeré podklady pro rozhodnutí byly součástí spisu již v době konání ústního jednání, žalobce se s nimi tedy mohl seznámit a vyjádřit se k nim, kdyby se k ústnímu jednání dostavil. Po projednání přestupku již podklady nijak doplňovány nebyly, správní orgán

prvního stupně tedy neměl důvod žalobce opětovně vyrozumívat o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním a stanovovat mu k tomu lhůtu.

K námitce, že skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností, žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce byl řidičem vozidla, byla zcela bezpečně zjištěna, kdy žalobce byl jako řidič zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, které předložil svůj občanský a řidičský průkaz, byl tedy řádně ztotožněn. Skutečnost, že byl řidičem vozidla, žalobce v průběhu řízení nikdy nezpochybňoval. Co se týče neprovedení výslechu svědků, žalovaný uvedl, že výslech policistů by k věci nepřinesl žádné další, nové informace vedoucí ke zjištění skutečného stavu věci. Z tohoto pohledu by žalovaný považoval provedení výslechu policistů za nadbytečné a ne hospodárné, a správní orgán postupoval správně, pokud k nim nepřistoupil.

Pokud žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou – důvody porušení nejvyšší dovolené rychlosti, žalovaný uvedl, že „potvrzení“ lékaře o vydání léků nepovažuje za věrohodné, jelikož je vyhotoveno na čistém papíře bez hlavičky, bez razítka lékaře a uvedení jeho lékařské odbornosti. Pokud by žalovaný připustil pravost tohoto potvrzení, nutno konstatovat, že při použití slov „na zdraví ohrožený“ a „fatální následky“ lze usuzovat na stav, kdy je na místě přivolání sanitky. Pokud žalobce sám naznal, že takováto situace nenastala a problém se vyřeší přivezením léků, nejedná se podle žalovaného o krajní nouzi. O tom, že se o krajní nouzi nejednalo, svědčí podle názoru žalovaného i fakt, že nejvyšší dovolenou rychlost žalobce nepřekračoval soustavně, ale pouze chvilkově, nevědomky při zamyšlení. Konečně žalovaný konstatoval, že do oznámení přestupku na místě žalobce uvedl, že jede za otcem, který potřebuje nutně k lékaři, zatímco vyzvednutí léků u lékaře se jako důvod objevil až v odvolání. Ze strany žalobce se v průběhu řízení nevyskytla ani jedinou námitka krajní nouze, proto žalovaný jen obecně konstatoval, že se o krajní nouzi nejedná.

Co se týče námítky, že se žalovaný nevyjádřil k materiální stránce přestupku, žalovaný uvedl, že všechny relevantní skutečnosti týkající se materiální stránky byly popsány už v prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaný se s názorem správního orgánu prvního stupně ztotožnil, žalobce danou skutečnost nenapadl, žalovaný proto neměl důvod se k dané věci ve svém rozhodnutí vracet.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku ze dne 16. 4. 2013, oznámení přestupku sepsané na místě, ověřovací list č. 218/12 vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem, podle něhož byl silniční radarový rychloměr RAMER 7CCD, výr. č. 0079/92 ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej s platností do dne 3. 10. 2013 používat k měření rychlosti, výpis z evidenční karty řidiče na jméno žalobce a záznam o přestupku se zachycením fotografie vozidla žalobce s naměřenou rychlostí 93 km/h.

Dne 17. 6. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 27. 6. 2013 v 08:30 hod. K nařízenému ústnímu jednání se žalobce nedostavil. Dne 27. 6. 2013 v 09:19 hod. byl správnímu orgánu prvního stupně doručen e-mail bez zaručeného elektronického podpisu, v němž se žalobce omlouval z ústního jednání z důvodu dovolené. Vzhledem k tomu, že

podání nebylo do 5 dnů potvrzeno či doplněno, správní orgán k němu nepřihlížel, resp. omluvu neakceptoval.

Dne 4. 7. 2013 bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Brna, Odboru dopravněsprávních činností, č. j. ODSČ-11126/13-5, proti němuž podal žalobce včasné blanketní odvolání, které bylo následně doplněno. O odvolání žalobce rozhodl Krajský úřad Jihomoravského kraje, Odbor dopravy rozhodnutím ze dne 19. 3. 2014, č. j. JMK 102206/2013, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

K námitce, že přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce v rozporu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, soud uvádí následující.

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Řízení o přestupku v prvním stupni je tedy zákonem zásadně koncipováno jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, dostupný na www.nssoud.cz, dle něhož „ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je sledována a také garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či neviny, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání musí proto být předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda obviněný z přestupku byl řádně předvolán. Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí tohoto obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, a o tom, zda se odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i

zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí. Obviněný má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, „základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, došlo by k porušení základního práva tohoto obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“

Na základě studia správního spisu soud zjistil, že žalobce jako obviněný z přestupku dne 17. 6. 2013 osobně převzal předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 27. 6. 2013 v 8:30 hod, tzn. byl předvolán v dostatečném předstihu před nařízeným jednáním. Předvolání k ústnímu jednání obsahovalo všechny náležitosti dle ust. § 59 správního řádu včetně poučení o tom, jaké jsou právní následky v případě, že se žalobce jako obviněný z přestupku k jednání nedostaví (bylo zde mimo jiné uvedeno, že pokud se předvolaný nemůže ze závažných důvodů dostavit, je povinen se bezodkladně s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit, přičemž tyto důvody je nutné řádně dokladovat a písemná omluva musí být doručena správnímu orgánu před zahájením jednání. Dále byl žalobce poučen o tom, že v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.). Soud tedy dospěl k závěru, že žalobce byl k ústnímu jednání nařízenému na den 27. 6. 2013 řádně předvolán a zbývá posoudit otázku, zda byly splněny požadavky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, tzn., zda se žalobce nedostavil k jednání bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce se k ústnímu jednání dne 27. 6. 2013 nedostavil, přičemž do termínu nařízeného jednání správnímu orgánu nebyla doručena žádná omluva s uvedením důvodu jeho nepřítomnosti. Dne 27. 6. 2013 v 09:19 hod., tj. až po termínu nařízeného jednání bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno podání prostřednictvím e-mailu bez zaručeného elektronického podpisu, jehož obsahem byla omluva žalobce z ústního jednání z důvodu dovolené. Jelikož podání nebylo potvrzeno zaručeným elektronickým podpisem tak, jak vyžaduje ust. § 37 odst. 4 správního řádu, a nebylo potvrzeno či doplněno zákonem stanovenou formou ani v následujících pěti dnech, správní orgán prvního stupně toto podání vyhodnotil tak, že k podání nepřihlížel, resp. omluvu neakceptoval jako omluvu náležitou. Omluva žalobce z ústního jednání tedy byla vyhodnocena tak, jako by se žalobce z ústního jednání vůbec neomluvil, a proto ústní jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti za splnění podmínek ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Tento právní názor je zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu zabývající se účinky nedoplněného podání v elektronické podobě bez elektronického podpisu (rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008-70, dostupný na www.nssoud.cz): „pro to, aby elektronická komunikace účastníka řízení se správním orgánem měla předpokládané procesní účinky, je nutno používat elektronický podpis splňující požadavky ve smyslu zákona o elektronickém podpisu, případně dané elektronické podání doplnit způsobem předpokládaným ve správním řádu (§ 37 odst. 4). Takové podání je pak postaveno naroveň klasickému podání v písemné podobě či ústnímu podání do protokolu. Pokud by stěžovatelka učinila podání, které by bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, ale postrádalo by některou z předepsaných obsahových náležitostí, bylo by povinností správního orgánu v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu stěžovatelku vyzvat k jejich doplnění. Pokud však stěžovatelka neučinila podání v zákonem stanovené formě, bylo třeba postupovat podle ustanovení § 37

odst. 4 správního řádu, tj. podání do 5 dnů písemně nebo ústně do protokolu potvrdit či opatřit elektronickým podpisem. Nepostupovala-li stěžovatelka dle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, pak její podání, nebylo způsobilé zahájit předmětné správní řízení a nelze k němu vůbec přihlížet, ani odstraňovat jeho případné obsahové vady. Správní orgán vždy přihlíží k podáním učiněným zákonem předepsanou formou, podání učiněná jinou formou se stanou v řízení relevantní pouze za předpokladu jejich následného doplnění (do 5 dnů) některou z uvedených kvalifikovaných forem podání.“

Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že nejen, že omluva žalobce nebyla omluvou náležitou, ale rovněž důvod neúčasti žalobce na ústním jednání nebylo možné akceptovat jako důležitý důvod ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Jak správně uvedl žalovaný, pevný termín nástupu na plánovanou dovolenou v Chorvatsku, což žalobce doložil, byl 30. 6. 2013 a pokud žalobce již 26. 6. 2013 odjel na návštěvu příbuzných na Slovensku, do jeskyní a hor Postojna, neboť to časové možnosti členů jeho rodiny dovolovaly (jak žalobce výslovně uvedl v odvolání), jednalo se pouze o otázku volního rozhodnutí žalobce na základě jeho priorit, nikoli o vážný důvod neúčasti na jednání.

Konečně je nutno konstatovat, že žalobce nedoložil žádný takový doklad, který by skutečně prokazoval jeho tvrzení, že dne 26. 6. 2013 nastoupil na dovolenou. Kopie formuláře „dovolenka“ nijak neproazuje, zda žalobce skutečně na dovolenou nastoupil, neboť se jedná o žádost vyplňovanou již před jejím nástupem. I kdyby tomu tak bylo, není zřejmé, z jakého důvodu žalobce kopii tohoto dokladu nezaslal správnímu orgánu již dne 25. 6. 2013, kdy měl být vyplněn, ačkoli již v této době muselo být žalobci známo, že se ústního jednání nebude moci zúčastnit.

Pokud žalobce namítá, že první omluvu z jednání nelze hodnotit jako účelovou, soud konstatuje, že tento závěr z napadených rozhodnutí nevyplývá. Omluva žalobce nebyla vyhodnocena jako účelová, ale jako nikoli řádná a bez existence důležitého důvodu.

Ze všech uvedených důvodů soud nemá pochyb o tom, že ústní jednání ve věci přestupku proběhlo v nepřítomnosti žalobce zcela v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Pokud žalobce namítal, že byl postupem správního orgánu zkrácen na svém právu vyplývajícím z ust. § 36 odst. 3 správního řádu, soud konstatuje, že v předvolání k ústnímu jednání byl žalobce řádně poučen, že realizace práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí mu bude umožněna u ústního jednání, tedy že právě ústní jednání slouží k seznámení účastníka řízení s podklady pro rozhodnutí. Ze správního spisu je patrné, že správní orgán prvního stupně vycházel při rozhodování toliko z důkazů, které byly ve správním spisu založeny již před ústním jednáním, přičemž v průběhu ústního jednání již nebyly provedeny žádné doplňující důkazy, které by byly nově do spisu založeny a správním orgánem hodnoceny. Žalobce měl tedy nepochybně možnost se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí seznámit a k těmto se vyjádřit v průběhu ústního jednání (ale i kdykoliv předtím), této možnosti se však vlastním jednáním vzdal, jelikož se k ústnímu jednání nedostavil, ani se řádně neomluvil. Za této skutkové situace nebylo třeba, aby správní orgán prvního stupně žalobce zvlášť vyzýval k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a aby jej informoval, že již má všechny podklady pro vydání rozhodnutí shromážděné. Smyslem ust. § 36 odst. 3 správního řádu, který stanoví, že účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je umožnit, aby ve fázi před vydáním

rozhodnutí měli účastníci možnost uplatnit své výhrady k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, resp. aby mohli učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 9 As 76/2010 – 76, dostupný na www.nssoud.cz). Soud má s ohledem na shora uvedené za to, že tento smysl ust. § 36 odst. 3 správního řádu byl v daném případě naplněn. Žalobci nebyla jakýmkoli způsobem upřena možnost vyjádřit se ke skutečnostem, na nichž následně správní orgán postavil své rozhodnutí.

Namítá-li žalobce, že skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností, jelikož správní orgány nevyvrátily spáchání přestupkového děje jiným pachatelem, soud konstatuje, že skutečnost, že řidičem vozidla, s nímž byla překročena nejvyšší dovolená rychlost v obci, byl právě žalobce, byla na základě podkladů obsažených ve správním spisu bezpečně prokázána. Z oznámení přestupku sepsaného na místě přestupku je zřejmé, že žalobce byl jako řidič kontrolován hlídkou Policie ČR, které předložil svůj občanský průkaz a řidičský průkaz, toto oznámení rovněž žalobce podepsal a k přestupku se vyjádřil v tom smyslu, že jel za otcem, který potřeboval nutně k lékaři. O tom, že řidičem vozidla v době přestupku byl právě žalobce a nikoli jiná osoba, proto neexistují jakékoli pochybnosti. Žalobce ostatně tuto skutečnost v celém průběhu řízení nezpochybňoval. Soud nemá pochybnosti ani v tom, že vozidlem žalobce byla překročena nejvyšší dovolená rychlost v obci. Žalobci byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 7CCD, v. č. 0079/92 naměřena rychlost jízdy 93 km/h (při zvážení možné odchylky měřicího zařízení 90 km/h), přičemž předmětné měřicí zařízení bylo v době měření náležitě ověřeno, jak vyplývá z ověřovacího listu č. 218/12 vystaveného dne 4. 10. 2012 s dobou platnosti na jeden rok, tj. do 3. 10. 2013. Za této situace není zřejmé, co by měl případný výslech svědků – zasahujících policistů do řízení vnést nového, správní orgány tedy nijak nepochybily, pokud v daném případě výslechy svědků neprovedly.

Soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný se nedostatečným způsobem vypořádal s odvolacími námitkami, a to s důvody porušení nejvyšší dovolené rychlosti. V odvolání žalobce v rámci popisu situace předcházející silniční kontrole uvedl, že toho dne bylo otci špatně v důsledku neužívání léků, které si opomněl nechat předepsat, proto mu žalobce léky vezl s tím, že při zamyšlení o problémech s otcem z kopce chvilkově zrychlil. Namítal, že v žádném případě neporušoval předpisy vědomě. Soud má za to, že z této argumentace lze toliko dovodit, že žalobce nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost úmyslně, ale v důsledku ztráty soustředění s ohledem na zdravotní stav otce, nijak z ní však nevyplyvá, že by žalobce zdravotním stavem otce odůvodňoval nutnost překročení nejvyšší dovolené rychlosti (naopak výslovně uvedl, že zrychlení bylo jen chvilkové, v důsledku zamyšlení).

S otázkou zavinění se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal, když konstatoval, že zavinění žalobce na daném přestupku bylo prokazatelně dáno minimálně ve formě nevědomé nedbalosti. Žalobce jako řidič vozidla totiž podle názoru žalovaného minimálně měl a mohl vědět, že nejvyšší dovolenou rychlost překročil, jelikož o rychlosti vozidla řidiče informuje tachometr umístěný ve vozidle. Skutečnost, že žalobce vezl otcí léky, nebyla správními orgány nijak zpochybňována, bylo proto nadbytečné, aby se žalovaný blíže vyjadřoval k přiloženému potvrzení od lékaře či ke kopii průkazu ZTP. Pokud žalovaný v odůvodnění rozhodnutí pro úplnost uvedl, že důvod, že žalobce jel za otcem, který potřeboval k lékaři, ani důvod, že jel otcí pro léky, nelze považovat za důvody krajní nouze a že nejde o relevantní důvody pro porušení zákona, nutno zdůraznit, že námitku krajní nouze žalobce v celém průběhu řízení nevznsl. Odvolacímu orgánu tedy za této situace nelze přičítat k tíži, pokud se bližším zdůvodněním neexistenci

krajní nouze nezabýval, ale pouze obecně konstatoval, že se o krajní nouzi nejedná. Soudu ostatně není zřejmé, jak by se toto tvrzení správního orgánu samo o sobě mohlo dotknout právní sféry žalobce, když samotné naplnění skutkové podstaty přestupku nijak nezpochybňoval.

Konečně soud neshledal důvodnou ani námitku, že se žalovaný opomenul vyjádřit k naplnění materiální stránky přestupku. Otázkou naplnění materiální stránky přestupku se zabýval správní orgán prvního stupně na str. 3 odůvodnění, kde uvedl, že materiální stránka přestupku je nepochybně naplněna, jelikož překročení dovolené rychlosti ohrožuje obecný zájem společnosti na ochraně života, zdraví a majetku osob. S tímto závěrem se ztotožnil i žalovaný, byť ne výslovně, když v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že neshledal rozpor prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy, a ztotožňuje se s ním i zdejší soud. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, dostupného na www.nssoud.cz, obecně platí, že při naplnění formálních znaků jednání, jež je zákonem označeno za přestupek, jsou v běžně se vyskytujících případech naplněny i znaky materiální, neboť již naplněním daných formálních znaků je ohrožen či porušen zájem společnosti. Z tohoto závěru nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. K tomu soud dodává, že je zcela zřejmé, že čím bude vyšší typová společenská nebezpečnost určitého přestupku, tím výraznější (výjimečnější) musejí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012 – 23, dostupný na www.nssoud.cz). V daném případě žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h, tedy nenaplnil základní skutkovou podstatu přestupku (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu), ale skutkovou podstatu kvalifikovanou (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu), čímž ohrozil zájem společnosti na dodržování bezpečného a plynulého provozu velmi výrazně. O tom, že minimální zákonem požadovaná, tedy nepatrná míra společenské nebezpečnosti byla v daném případě zjevně naplněna, proto není pochyb. Pokud žalobce v odvolání uvedl, že ho překročení rychlosti mrzí, ale že se nic nestalo, nikoho neomezil, neohrozil ani nezranil, že silnice je ve dvou pruzích přehledná a že zrychlení bylo jen chvilkové, nelze než konstatovat, že skutečné ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu není podmínkou naplnění materiální stránky přestupku. Účel rychlostních limitů je především preventivní, tzn., aby se vzniku nebezpečných situací předem zabránilo.

Ze všech uvedených důvodů soud rozhodl tak, že žalobu žalobce ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. června 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně